

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci
žalobce: T. J., bytem X, zastoupen JUDr. Karlem Baborákem, advokátem se sídlem
Palackého 349, 565 01 Choceň, proti **žalované: Policie České republiky, Krajské
ředitelství policie Středočeského kraje, Odbor služby dopravní policie**, se sídlem Na
Baních 1535, 156 00 Praha 5 - Zbraslav, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne
30. 1. 2015, č.j. KRPS-396622-7/ČJ-2014-0100DP,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví
označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno
rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje,
územního odboru Kutná Hora, Dopravního inspektorátu (dále jen „správní orgán prvního
stupně“) ze dne 12. 11. 2014, č. j. KRPS-396622-2/ČJ-2014-010506, kterým byla zamítnuta
dle § 100 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen
„správní řád“) žádost žalobce o obnovu řízení ve věci pravomocného rozhodnutí vydaného
v blokovém řízení prostřednictvím pokutového bloku série DN/2011 5561790 ze dne

13. 4. 2012, č. j. KRPS-132056/PŘ-2012-010506, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 8 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) tím, že jako řidič vozidla Škoda - Felicia dne 13. 4. 2012 ve 14:30 hodin v obci K. H., na křižovatce pozemní komunikace U. nedal přednost v jízdě vozidlu Citroen řízenému A. R. přijíždějícímu zprava, a v důsledku toho došlo k vzájemnému střetu těchto vozidel, a tak porušil ustanovení § 22 odst. 2 zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena pokuta ve výši 2.500 Kč.

Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaná v napadeném rozhodnutí nezohlednila skutečnost, že souhlas se zaplacením pokuty je až sekundárním předpokladem pro skončení řízení v jeho blokové podobě. Primárním předpokladem je správním orgánem zjištěný skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce proto nesouhlasí s názorem žalované, že nebylo povinností orgánů policie zjistit skutečné příčiny a okolnosti vzniku dopravní nehody. Teprve potom, co policejní orgán zjistí skutečnou příčinu dopravní nehody, má učinit závěr, zda a kým byl spáchán přestupek. Připomněl také, že souhlasil s projednáním v blokovém řízení nikoliv z důvodu doznání se ke spáchání přestupku, ale poté, co mu bylo oznámeno, že má v registru ještě dostatek volných bodů a učinil tak pouze z důvodu procesní ekonomie. Lze tak právem dovozovat, že kdyby mu byl policejním orgánem oznámen skutečný počet bodů, jak na místě požadoval, nepochybně by s postupem projednání v blokovém řízení nesouhlasil. Žalovaná přešla i otázku, nakolik se za dané situace po dopravní nehodě na místě samém jednalo o perfektní právní úkon souhlasu se zaplacením blokové pokuty, který byl žalobcem učiněn, tj. zda byl učiněn svobodně, dobrovolně, nikoliv v tísní a zejména za nápadně nevýhodných podmínek, zvláště když skutečný bodový stav mu nebyl sdělen pravdivě. Žalovaná přehlédla, že je více než pravděpodobné, že by se řidič, kterému bude sděleno, že se tímto přestupkem tzv. „vybodoval“, snažil bránit. Žalovaná se s těmito námitkami žalobce nevypořádala. Žalovaná také pochybila v opomenutí faktu, že dílčí skutková zjištění orgánů policie na místě samém vyplývající z jednotlivých důkazních prostředků se jeví být protichůdná se zjištěním znalce. Nadále tedy přetrvává rozpor mezi napadeným rozhodnutím a objektivně zjištěnou realitou uvedenou v daném případě ve znaleckém posudku. Žalovaná se nevypořádala s námitkami žalobce, proto je rozhodnutí žalované nezákonné. Vzhledem ke specifičnosti případu se nelze dovolávat judikátů o nemožnosti použití obnovy řízení v předcházejícím blokovém řízení. Žalobce jako žalovaného označil „Ministerstvo vnitra České republiky, Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, odbor služby dopravní policie“.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě podrobně vylíčila situaci při dopravní nehodě. Žalobce byl dne 13. 4. 2012 účastníkem dopravní nehody, k níž došlo v obci K. H., když v blízkosti křižovatky ulice U. se střetla dvě vozidla, a to značky Škoda-Felicia, jež řídil žalobce, s vozidlem značky Citroen, které řídil A. R., jenž jel po hlavní silnici a odbočoval vlevo. Při střetu vozidel nedošlo ke zranění osob, alkohol nebyl u účastníků dopravní nehody zjištěn, ani jeden účastník neuplatňoval technickou závadu jako příčinu dopravní nehody. Jednání obou účastníků bylo na místě zjištěno, policisty byl na místě porízen plánek dopravní nehody a fotodokumentace a současně byl vyhotoven eurozáznam o dopravní nehodě. Jednání žalobce bylo posouzeno jako porušení ustanovení § 22 odst. 2 zákona o silničním provozu, dle kterého při jízdě křižovatkou, nevyplývá-li přednost v jízdě z ustanovení odst. 1 (značky Dej přednost v jízdě nebo Stůj a dej přednost v jízdě) musí řidič dát přednost v jízdě vozidlům přijíždějícím zprava. Vzhledem k tomu, že žalobce této povinnosti nedostál, bylo jeho jednání posouzeno jako přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 zákona o silničním provozu. Jednání druhého účastníka bylo posouzeno podle § 11 odst. 1 zákona o silničním provozu a

bylo vyřešeno domluvou. Žalobce s takto zjištěným skutkovým stavem souhlasil, považoval přestupek za spolehlivě zjištěný a byl ochoten uloženou blokovou pokutu ve výši 2.500 Kč zaplatit. Žalobce neměl žádné námitky proti zjištění policistů stran přestupku, neodmítal pokutu zaplatit, nedožadoval se dalšího dokazování ve věci.

Dále žalovaná uvedla skutečnosti související s žalobcovou obranou proti předmětnému pokutovému bloku. Dne 5. 6. 2012 podal žalobce podnět k provedení přezkumného řízení, v němž uvedl, že dopravní nehodu zavinil řidič vozidla značky Citroen. Tvrdil, že se sám ukvapil, když souhlasil s projednáním věci v blokovém řízení a své jednání odůvodňoval tím, že policisty byl ujistěn, že má v registru řidičů ještě dostatek bodů a že pro něho projednání v blokovém řízení bude nejjednodušší. Nadřízený správní orgán neshledal důvody k zahájení přezkumného řízení, v jednání policistů neshledal žádné pochybení. O těchto závěrech byl žalobce vyrozuměn. Poté podal žalobce znovu podnět k zahájení přezkumného řízení. Nadřízený správní orgán dospěl ke stejnému závěru jako v předchozím vyřízení podnětu k zahájení přezkumného řízení a informoval o tom žalobce. Dne 26. 11. 2012 podal žalobce odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Kutná Hora ze dne 7. 11. 2012, č. j. MKH/023370/2012/PLI, v němž mj. napadl rozhodnutí o záznamu bodů provedených v registru řidičů. Krajský úřad Středočeského kraje rozhodnutí Městského úřadu Kutná Hora potvrdil a odvolání žalobce zamítl.

Žalovaná setrvala na svém názoru uvedeném v žalobou napadeném rozhodnutí a navrhla, aby soud žalobu zamítl. Doplnila ještě s odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010 - 65, že možnost obnovy řízení na žádost účastníka řízení o přestupku vyřízeného v blokovém řízení přichází v úvahu pouze v případě, že žadatel neudělil souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení. Žalobcem v žalobě uváděné tvrzení, že pokutový blok podepsal pod psychickým nátlakem, neboť policista ho na jeho dotaz ohledně množství bodů v registru řidičů ujistil, že jich má ještě dost volných a že toto řešení je pro něj nejlepší, považuje žalovaná pouze za legitimně uplatňovanou obranu, která je však nelogická. Policisté nemají na místě dopravní nehody povinnost (dokonce ani možnost) zjišťovat, kolik má řidič v registru zapsáno bodů. K pasivní žalobní legitimaci žalovaná odkázala na ustanovení § 5, 6, 8 a hlavu II zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Policii“).

Žalobce v replice uvedl, že policie má možnost zjistit počet trestných bodů řidiče, neboť si ji může telefonicky ověřit. Upozornil rovněž, že druhý účastník nehody je cizí státní příslušník, proto policie zvolila pro ni snazší postup vyřídit věc v blokovém řízení s žalobcem a s řidičem vozidla Citroen pouhou domluvou, než pracně zjišťovat příčiny a okolnosti vzniku dopravní nehody. Pro postup vyřízení věci s žalobcem v blokovém řízení nebyly důvody právní, ani skutkové, neboť pouhý souhlas řidiče s postupem řešení v blokovém řízení nebyl postačující. Vyjádřil rovněž požadavek na jednání. Za pasivně žalobně legitimovaného označil s odkazem na ustanovení § 7, 8 odst. 1 opět Ministerstvo vnitra, když uvedl, že žalovaná neunesla „*tvrzení o právní subjektivitě Policie ČR*“.

Krajský soud v Praze (dále jen „soud“) z předloženého správního spisu zjistil následující skutečnosti:

Správnímu orgánu prvního stupně byla doručena dne 29. 10. 2014 žádost o obnovu blokového řízení ve věci přestupku žalobce spáchaného dne 13. 4. 2012. Žalobce (řidič motorového vozidla Škoda-Felicia) v žádosti konstatoval, že v odvolání proti rozhodnutí o námitkách Městského úřadu Kutná Hora, odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne

7. 11. 2012, č. j. MKH/023370/2012/PLI, uvedl, že jeho podpis, kterým souhlasil s blokovým projednáním přestupku, byl učiněn pod psychickým nátlakem policisty a napadl tak záznam bodů provedený na základě blokové pokuty ze dne 13. 4. 2012. Krajský úřad Středočeského kraje, odbor dopravy rozhodnutím ze dne 22. 8. 2014, č. j. 171762/KUSK-DOP/ZAM, sp. zn. 171762/KUSK/2, odvolání zamítl a rozhodnutí Městského úřadu Kutná Hora potvrdil. Dále uvedl, že ve směru pohybu vozidla Škoda - Felicia ulicí U. bylo dopravním značením dáváno na vědomí, že má přednost v jízdě před protijedoucími vozidly – DZ P8. Je proto zřejmé, že žalobce nebyl upozorněn na křižovatku, která není značena dopravním značením, když větev křižovatky, ze které vyjíždělo vozidlo Citroen, je skryta za rohem domu. Rychlost v daném místě nebyla nijak omezena než místem. Z polohy vozidla Citroen v době střetu bylo zřejmé, že toto vozidlo se pohybovalo v protisměru. Z opatrnosti nad dalším postupem pro objektivní hodnocení věci žalobce nechal vypracovat znalecký posudek ze dne 6. 2. 2013, č. 6860-015/13, Ing. T. R., znalcem v oboru Doprava, odvětví Doprava silniční a městská. Ze znaleckého posudku vyplývá, že žalobce se před střetem pohyboval rychlostí 21 km/hod, na situaci začal reagovat v době 1,37 – 1,38 s před střetem, na nepředvídatelnou situaci reagoval včas a přiměřeně. Za daných okolností nemohl proto žalobce střetu s vozidlem Citroen zabránit. Z polohy vozidla Citroen v době střetu je také patrné, že toto vozidlo se pohybovalo částečně v protisměru v ulici T., a to i za DZ P 7 – přednost protijedoucích vozidel. Pokud by se toto vozidlo pohybovalo při najíždění do křižovatky více vpravo, kde byl dostatečný prostor pro tento pohyb, měl by řidič tohoto vozidla mnohem větší výhled směrem doleva a současně by se jednoznačně pohyboval před dopravním značením P 7. Žalobce tedy neporušil žádnou důležitou zákonnou povinnost, která by zakládala předpoklady pro postup Policie ČR spočívající v uložení blokové pokuty. Žalobce nebyl povinen předpokládat, že jiný účastník silničního provozu řidič vozidla Citroen porušuje právní předpisy, když v rozporu s § 11 odst. 1 zákona o silničním provozu nejel při pravém okraji vozovky. Žalobce proto požádal o obnovu blokového řízení, neboť vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti a důkazy, které existovaly v době původního řízení a které žalobce nemohl uplatnit v původním řízení, protože mu nebyly známy, když se je dozvěděl až z vypracovaného znaleckého posudku.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla žádost o obnovu řízení zamítnuta s odůvodněním, že podaným návrhem žalobce fakticky zpochybňuje splnění podmínek pro to, aby vůbec mohlo být toto řízení vedeno. Vrácením řízení do počátečního stádia, konkrétně do fáze před udělením souhlasu s uložení blokové pokuty by tak navodilo situaci, za které by nebylo možno v blokovém řízení pokračovat, neboť by nebyla splněna jedna ze zákonem vyžadovaných podmínek, a to podmínka souhlasu s uložení blokové pokuty. Jakákoliv obnova řízení o přestupku, byl-li projednán v blokovém řízení, je tak z povahy věci vyloučena, neboť nezbytnou podmínkou tohoto řízení je souhlas účastníka se zjištěním přestupku a uložení sankce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2008, č. j. 3 As 58/2007 – 117).

Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odvolání, ve kterém namítl, že blokové řízení lze obnovit a že v blokovém řízení nebyl (s odkazem na znalecký posudek) spolehlivě zjištěn přestupek žalobce. Žalobce souhlasil s projednáním přestupku v blokovém řízení nikoliv z důvodu doznání se ke spáchání přestupku, ale poté, co mu bylo oznámeno, že má ještě v registru dostatek bodů a učinil tak proto z důvodu procesní ekonomie. Lze dovozovat, že kdyby byla žalobci policejním orgánem oznámena jeho skutečná bodová situace, jak na místě požadoval, nepochybně by s postupem projednání v blokovém řízení nesouhlasil. Je tak rovněž nikoliv nevýznamnou otázkou právní, nakolik se za dané konkrétní situace po dopravní nehodě na místě samém jednalo o právní úkon učiněný účastníkem řízení svobodně, dobrovolně, nikoliv v tísní a zejména za nápadně

nevýhodných podmínek pro žalobce. Správní orgán prvního stupně přehlédł, že při nesplnění podmínky spolehlivě zjištěného stavu věci nelze automaticky dovozovat na splnění podmínky pro platný souhlas účastníka řízení s postupem uložení pokuty v blokovém řízení. Dílčí skutková zjištění orgánů policie na místě samém vyplývající z jednotlivých důkazních prostředků nemohou být protichůdná se zjištěním znalce. Pokud se správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí, kterým zamítl návrh na obnovu řízení, nezabýval právně významnými námitkami neúspěšného účastníka řízení, zatížil své rozhodnutí a řízení jemu předcházející vážnou procesní vadou.

Žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Uvedla, že přezkumem celého spisového materiálu a na základě skutečností v době vydání rozhodnutí v blokovém řízení zjistila, že rozhodnutí v blokovém řízení bylo vydáno na podkladě spolehlivě zjištěného stavu věci. Předmětná srážka dvou vozidel „*nebyla řešena jako dopravní nehoda*“ a k zadokumentování bylo v souladu s ustanovením § 47 odst. 3 písm. g) zákona o silničním provozu použito záznamu o dopravní nehodě, který jsou účastníci povinni neprodleně předat pojistiteli. Policisté na místě tedy v souladu s § 47 odst. 4 zákona o silničním provozu pouze posuzovali nezákonné jednání účastníků silničního provozu. Projevem podrobit se projednání věci v blokovém řízení, který byl ze strany odvolatele proveden zcela dobrovolně na základě jeho svobodné vůle, bylo mj. také současně vyjádřeno, že odvolatel bral na vědomí, že se proti rozhodnutí nebude moci odvolat, což bylo potvrzeno jeho podpisem na předmětném pokutovém bloku. Jeho projev byl učiněn zcela jasně a bez pochybností. To znamená, že toto jednání bylo pouze v dispozici odvolatele, zda pokutu zaplatí v blokovém řízení, nebo nebude považovat přestupek za spolehlivě zjištěný a bude se dožadovat, aby přestupek byl projednán v řádném správním řízení. Dokazování se v rámci blokového řízení neprovádí, pokutový blok se vydává na základě elementárních skutkových zjištění, které policejní orgán učinil v rámci nezbytného šetření ke zjištění skutku a ztotožnění osoby, nikoliv míry zavinění jednotlivých účastníků dopravní nehody. Toto šetření však nelze považovat za součást blokového řízení, neboť má charakter úkonů prováděných před zahájením řízení o přestupku. Žalovaná se tak přiklonila k názoru prvostupňového správního orgánu, že jakákoliv obnova řízení o přestupku, byl-li projednán v blokovém řízení, je z povahy věci vyloučena, neboť podmínkou *sine qua non* tohoto řízení je souhlas účastníka se zjištěním přestupku a uložení sankce.

Rozhodnutí žalované bylo doručeno žalobci dne 2. 2. 2015. Žaloba byla odeslána prostřednictvím držitele poštovní licence dne 2. 4. 2015 a doručena soudu dne 7. 4. 2015. Lze tak konstatovat, že žaloba je včasná [srov. ustanovení § 72 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 40 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

Při jednání před soudem setrval žalobce na svém dosavadním stanovisku, popsal situaci při dopravní nehodě a namítl, že pokud by byl správně informován o počtu dosažených bodů, souhlas s vyřízením věci pokutou v blokovém řízení by nedal. V době nehody měl vyživovací povinnost ke třem dětem. Zástupce žalobce uvedl, že skutková zjištění učiněná na místě nehody se ukázala nesprávná a nepravdivá. Poukázal na to, že projev vůle je odvislý od pohnutky, která spočívala na informaci policisty. Je tak třeba usuzovat na uvedení v omyl. Zopakoval, že řidič, který by byl informován o tom, že je na hranici trestných bodů, by nesouhlasil s vyřízením věci blokem, ale požadoval by vedení správního řízení. Žalovaná se z jednání omluvila, o odročení jednání nežádala.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu

(§ 75 s. ř. s.). Soud nezjistil vady, ke kterým by musel přihlédnout i bez návrhu, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

K pasivní legitimaci soud odkazuje na § 69 s. ř. s., podle kterého je žalovaným ten správní orgán [srov. § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], který rozhodl v posledním stupni, nebo jeho právní nástupce. V rámci určení žalovaného je podstatné, že pasivní (procesní) žalobní legitimace je dána prostřednictvím (zvláštního) zákona, který určuje věcnou a instanční příslušnost správního orgánu v dané konkrétní věci. Důvodem je (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12.10.2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, publ. pod č. 534/2005 Sb. NSS) skutečnost, že „v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 není osoba žalovaného určena tvrzením žalobce, ale kogentně ji určuje zákon. Je tedy věcí soudu, aby v řízení jako s žalovaným jednal s tím, kdo skutečně žalovaným má být, a ne s tím, koho chybně označil v žalobě žalobce; zvláštní usnesení o tom soud nevydává (§ 53 odst. 2 SŘS a contrario)“. Proto pasivně procesně legitimovaným v soudním řízení je Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, neboť tento správní orgán rozhodl o odvolání žalobce, srov. ustanovení § 6 odst. 1 písm. c) a d) zákona o Policii.

K věci soud uvádí, že obnova řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu je - na rozdíl od úpravy přezkumného řízení dle § 94 téhož zákona - určena k nápravě skutkových nesprávností. Řízení před správním orgánem, které bylo ukončeno pravomocným rozhodnutím ve věci, lze podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu na žádost účastníka obnovit tehdy, jestliže „vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými“. Účastník může podat žádost o obnovu řízení u kteréhokoliv správního orgánu, který ve věci rozhodoval, a to do 3 měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí. Obnovy řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení. O obnově řízení rozhoduje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni (§ 100 odst. 2 správního řádu).

Správní řád ani zákon o přestupcích možnost využití obnovy řízení k žádosti účastníka v případě řízení o přestupku pravomocně skončeného v blokovém výslovně nevylučuje ani nepřipouští. Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře otázkou možnosti využití obnovy řízení na žádost účastníka podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu v případě přestupku vyřízeného v blokovém řízení zabýval. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010 - 65, dospěl k závěru, že obnova je možná jen v případě, že žadatel neudělil souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení. Jak rozšířený senát v označeném usnesení mimo jiné dovodil (viz bod 30 a násl. odůvodnění citovaného usnesení) „možnosti zajištění dalších důkazních prostředků nezbytných pro pozdější dokazování před správním orgánem a následného zjišťování skutkového a právního stavu věci v běžném správním řízení se však obviněný z přestupku vzdává udělením souhlasu s uložením pokuty v blokovém řízení. Tímto souhlasem obviněný z přestupku akceptuje skutková zjištění a z nich vyplývající závěry o spáchání přestupku, o jeho právní kvalifikaci a o nedostatečnosti jeho vyřízení domluvou, které byly učiněny v blokovém řízení. V důsledku toho pak nabývají závěry orgánu oprávněného ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení charakteru nesporných zjištění, která tvoří podklad pro uložení sankce. Ochota obviněného zaplatit pokutu v blokovém řízení tedy nepředstavuje pouhou jednu z kumulativních podmínek tohoto řízení, nýbrž přímo jeho podmínku sine qua non, při jejímž splnění se navíc bez dalšího vychází z toho, že je přestupek spolehlivě zjištěn a nestačí jej vyřídit domluvou, a že jsou tak splněny všechny podmínky pro uložení pokuty v blokovém řízení. ... Povaha blokového řízení

tedy vylučuje, aby osoba, která udělila souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, následně v žádosti o obnovu řízení podané podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu z roku 2004 zpochybňovala závěry učiněné v tomto řízení a namítala, že přestupek nebyl spolehlivě zjištěn či že jej bylo možné vyřídit pouhou domluvou. Naopak s ohledem na zásadu vigilantibus iura (necht' si každý střeží svá práva) je nutné vycházet z toho, že obviněný z přestupku se souhlasem s uložením pokuty v blokovém řízení dobrovolně vzdal důkladnějšího zjišťování skutkového stavu věci v rámci běžného řízení o přestupku, a proto se této možnosti nemůže dovolávat v řízení o obnově“.

Z citovaných závěrů rozšířeného senátu je zřejmé, že určujícím kritériem, na základě kterého judikatura nepřipouští využití obnovy řízení v případě přestupku vyřízeného v blokovém řízení, je právě výslovný (aktivní) souhlas obviněného s uložením pokuty, který tak akceptuje skutková zjištění a z nich plynoucí právní kvalifikaci spáchaného přestupku. Význam takového souhlasu obviněného je ostatně zřejmý i z toho, že zpochybnění tohoto souhlasu obviněného je jediným důvodem (viz i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2015, č. j. 8 As 193/2014 – 35), kdy judikatura obnovu řízení na žádost účastníka akceptuje – srov. bod 35 a 36 usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010 - 65: „Jiná situace však nastává, když žadatel v žádosti o obnovu řízení zpochybňuje svůj souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení. Při neudělení tohoto souhlasu totiž není splněna základní podmínka blokového řízení, v důsledku čehož nelze vycházet z toho, že obviněný z přestupku akceptoval skutková zjištění a z nich vyplývající právní kvalifikaci přestupku učiněné v blokovém řízení, vzdal se běžného správního řízení, a tudíž nemůže tyto závěry blokového řízení později zpochybňovat. Jestliže tedy žadatel v žádosti o obnovu řízení podané podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu z roku 2004 zpochybní souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení, musí při splnění ostatních podmínek pro obnovu řízení být provedeno šetření za účelem zjištění, zda tento souhlas skutečně udělil, či nikoliv. Žadatel o obnovu řízení může zpochybnit souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení s odkazem na to, že skutek nespáchal a pokutový blok ve skutečnosti podepsala jiná osoba, která se legitimovala jeho osobním dokladem. Lze si však představit i případy zfalšování podpisu obviněného z přestupku, který jeho spáchání nepopřel, avšak dožadoval se projednání přestupku v běžném správním řízení. K zfalšování podpisu osoby uvedené na pokutovém bloku však dokonce může dojít i tehdy, když se žádný přestupek nestal nebo kdy nebyl ztotožněn jeho pachatel.“

Judikatura Nejvyššího správního soudu tedy připustila pouze jediný důvod obnovy řízení skončeného pokutovým blokem, a to zpochybnění souhlasu obviněného s vyřízením věci tímto postupem a jako příklad uvedla dvě možnosti: tvrzení, že přestupek obviněný vůbec nespáchal a pokutový blok ve skutečnosti podepsala jiná osoba a dále zfalšování podpisu obviněného. Právě to jsou jediné novoty, které mohou být důvodem povolení obnovy řízení. Pokud není takto zpochybněn souhlas obviněného s blokovým řízením, nelze přihlížet k jiným novým skutkovým zjištěním.

Žalobcem v žádosti o obnovu řízení, odvolání i v žalobě uváděná teze, že „při nesplnění podmínky spolehlivě zjištěného stavu věci nelze automaticky dovozovat na splnění podmínky pro platný souhlas účastníka řízení s postupem uložení pokuty v blokovém řízení a že souhlas se zaplacením pokuty je až sekundárním předpokladem pro skončení řízení v jeho blokové podobě“ a že v takovém případě je připuštěna obnova řízení, je mylná. Jednou udělený souhlas s blokovým řízením vylučuje, aby v žádosti o obnovu řízení obviněný zpochybňoval závěry učiněné v tomto řízení a namítal, že přestupek nebyl spolehlivě zjištěn.

Zcela klíčové pro přípustnost obnovy řízení pokutového bloku je tak zpochybnění souhlasu obviněného s tímto postupem. Žalobce ani jednu z judikaturou předestřených možností netvrdí (tvrzení, že přestupek vůbec nespáchal a pokutový blok ve skutečnosti podepsala jiná osoba či zfalšování jeho podpisu). Žalobce v žádosti o obnovu řízení pouze konstatoval, že v odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Kutná Hora, odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 7. 11. 2012, č. j. MKH/023370/2012/PLI, o námitkách (v němž napadl záznam provedený na základě blokové pokuty ze dne 13. 4. 2012) uvedl, že souhlas s projednáním v blokovém řízení byl učiněn pod *psychickým nátlakem policisty*. V žádosti o obnovu řízení však psychický nátlak policisty blíže nekonkretizoval. Žalobce se snaží judikaturou připuštěné důvody obnovy řízení pokutového bloku obejít tvrzením, že „jeho vůle byla ovlivněna zakročujícím policistou“ (snaží se tak zpochybnit svůj souhlas s vyřízením věci v blokovém řízení) a dospět tak v rámci obnoveného řízení k projednání námítky, že srážku dvou vozidel nezavinil, ale naopak přestupek spáchal řidič druhého vozidla.

K tomu soud uvádí, že žalobce si musel být vědom skutečnosti, že dáním souhlasu s projednáním přestupku v blokovém řízení vyjadřuje doznání se ke spáchání přestupku, což ostatně i sám podepsal v záznamu o dopravní nehodě. Jeho motiv či pohnutka k tomuto jednání (jím označovaný důvod *psychický nátlak policisty* ohledně počtu trestných bodů a procesní ekonomie) je zcela irrelevantní. Ostatně žalobce tak jako každý řidič (v souladu se zásadou *vigilantibus iura*) měl mít znalost o počtu svých trestných bodů, když si mohl podat žádost o výpis z bodového hodnocení řidiče nebo žádost o výpis z evidenční karty řidiče dle zákona o silničním provozu. Argumentace zpochybněním žalobcovy vůle uvedením v omyl policistou je tak nedůvodná. Šlo o žalobcovo vlastní rozhodnutí a musí (jakožto osoba neomezená ve způsobilosti k právním úkonům dle v době spáchání přestupku užívané terminologie) přijmout následky svého jednání. Žalobce jako osoba svéprávná zvolil cestu zkráceného řízení, v němž se bez dalšího vychází z toho, že přestupek je spolehlivě zjištěn, a vzdal se tak dobrovolně důkladnějšího zjišťování skutkového stavu v klasickém správním řízení.

Správní orgán prvního stupně, byť vycházel z právního názoru obsaženého v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2008, č. j. 3 As 58/2007 - 117, který byl později překonán výše citovaným usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, v rozhodnutí uvedl, že žalobce s vyřízením v blokovém řízení na místě souhlasil, považoval přestupek za spolehlivě zjištěný, byl ochoten pokutu na místě zaplatit, zakročujícím policistou mu byl vydán blok, žalobce si ho převzal a převzetí podepsal. Během jednání tak nebyly uplatněny žádné připomínky ani rozpory. Správní orgán prvního stupně tak uzavřel, že účastník řízení tvrdí pouze, že vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti a důkazy, které existovaly v době řešení přestupku a které nemohl uplatnit v původním řízení, protože mu nebyly známy, když tyto se dozvěděl až z vypracovaného znaleckého posudku.

K tomu soud upozorňuje, že v uvedeném případě jde o řízení návrhové, žalobce měl v žádosti o obnovu řízení uvést rozhodné skutečnosti, kterými by zpochybnil svůj souhlas (podrobně popsat „psychický nátlak policisty“). To však neučinil. Ač tedy správní orgán prvního stupně vycházel z již překonaného právního názoru, jeho závěr o nemožnosti povolit obnovu řízení je správný.

V odvolání žalobce namítl, že souhlas udělil nikoliv z důvodu doznání se ke spáchání přestupku, ale poté, co mu bylo oznámeno, že má ještě v registru dostatek bodů a učinil tak proto pouze z důvodu procesní ekonomie. Lze právem dovozovat, že kdyby mu byla policejním orgánem oznámena jeho skutečná bodová situace, jak na místě požadoval,

nepochybně by s postupem projednání přestupku v blokovém řízení nesouhlasil. V odvolání pouze v závorce uvedl tvrzení: *„je rovněž nikoliv nevýznamnou otázkou právní, nakolik se za dané konkrétní situace po dopravní nehodě na místě samém jednalo o právní úkon učiněný účastníkem řízení svobodně, dobrovolně, nikoliv v tísní a zejména za nápadně nevýhodných podmínek“*.

Žalovaná v rozhodnutí uvedla, že žalobce se dobrovolně podrobil blokovému řízení, svobodně tedy projevil svou vůli a jeho odvolání zamítla.

Námítka žalobce, že rozhodnutí žalované je nezákonné, neboť se s námitkou vad právního úkonu nevypořádalo, není důvodná. Žalovaná se stručně vypořádala s odvolací námitkou - nadto dosti obecnou, neboť žalobce v ní nekonkretizoval, v čem spatřuje neplatnost právního úkonu - svého souhlasu. Žalovaná tak správně (vzhledem k výše uvedenému názoru soudu) dospěla k závěru, že obnova řízení v tomto konkrétním případě není možná.

O nevěrohodnosti vad žalobcovy vůle (či jejího projevu) svědčí také skutečnost, že poukazování na neplatnost úkonu (souhlasu s blokovým řízením) se snaží žalobce dovodit až v řízení o povolení obnovy. V podnětech k přezkumu předmětného pokutového bloku podaných ještě před žádostí o obnovu řízení ke správnímu orgánu prvního stupně i žalované, které jsou součástí spisu předloženého soudu, pouze uváděl, že se mu jeho *„ukvapenost vymstila“*.

Soud neshledal v napadeném rozhodnutí vady, ke kterým by musel přihlédnout i bez návrhu. Vzhledem k výše uvedenému soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, který byl v řízení úspěšný, žádné náklady přesahující rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Bude-li soudní poplatek zaplacen dříve než usnesení nabude právní moci, soud toto usnesení zruší (§ 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích).

V Praze dne 20. ledna 2017

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:

Božena Kouřimová